

ת"פ 72206/03/23 - מדינת ישראל נגד מוחמד אגבאריה,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 72206-03-23 מדינת ישראל נ' אגבאריה (עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי, שופט בכיר

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

מוחמד אגבאריה, (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד רוהיפה זכור

ב"כ הנאשם: עו"ד פארס בריק (מטעם הסנגוריה הציבורית)

הנאשם באמצעות היועדות חזותית

פסק דין

עובדות כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) וסעיף 184 לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה, עבירה לפי סעיף 10(א) + 62(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, ונהיגה ללא ביטוח רכב, עבירה לפי סעיף 2(א) ו-ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי א.ח (להלן: "המתלונן") הינו תושב רמאללה. במועד הרלוונטי לכתב האישום החזיק המתלונן בהיתר כניסה, שהייה ועבודה בישראל, ועבד לפרנסתו כאופה במאפיית "אלתנור" בשכונת עין אברהים באום אל פחם (להלן: "המאפייה").

בין הנאשם לבין המתלונן קיימת היכרות מוקדמת על רקע הגעת הנאשם מעת לעת לרכוש מוצרים במאפייה.

3. בבעלות הנאשם אופנוע מדגם "סאן יאנג" בנפח 125 סמ"ק (להלן: "האופנוע").

4. בתאריך 15.3.2023, בשעה 13:15 או בסמוך לכך, נסע הנאשם מביתו למסגד הסמוך למאפייה באופנוע, כשאין ברשותו רישיון נהיגה ומבלי שהייתה לו פוליסת ביטוח בת תוקף. בהגיעו אל המסגד, החנה את האופנוע והלך רגלית אל המאפייה.

לאחר שנכנס למאפייה, פנה הנאשם למתלונן וביקש לקבל שמן זית. המתלונן השיב לנאשם ששמן הזית אזל. או אז, קילל הנאשם את המתלונן, ובתגובה המתלונן גידף את הנאשם חזרה והורה לו לעזוב את המקום. הנאשם נעתר לבקשתו ועזב את המאפייה.

עובר לשעה 13:30 ועל רקע האירוע הנ"ל, שב הנאשם למאפייה דרך דלת הכניסה האחורית, כשהוא נושא על גופו שלא כדין במקום מוסתר סכין מתקפלת (להלן: "הסכין").

בהמשך לאמור לעיל ועל רקע אותו אירוע, פנה הנאשם אל המתלונן בבקשה ליישב עמו את ההדורים, והמתלונן, שעסק אותה עת באפייה, השיב לו שאין ביניהם דבר. או אז, ביקש הנאשם מהמתלונן שישוחחו לאחר שיסיים את האפייה. לאחר שהמתלונן סיים את האפייה, אמר הנאשם למתלונן שהוא מבקש לערוך עמו סולחה על רקע האירוע שתואר לעיל, והמתלונן הסכים לכך.

הנאשם והמתלונן ישבו במאפייה ושוחחו ביניהם. במהלך השיחה, הוציא לפתע הנאשם את הסכין, התקרב אל המתלונן וניסה לדקור אותו באמצעותה שלוש פעמים באזור הצוואר והחזה. המתלונן בתגובה הרים את ידו השמאלית על מנת להגן על עצמו, ותוך כדי כך, בעודו מנסה פעם נוספת לדקור את המתלונן בפלג גופו העליון, דקר הנאשם את המתלונן דקירה עמוקה באמת יד שמאל. כל זאת עשה הנאשם בכוונה להטיל במתלונן נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. מיד לאחר מכן ברח הנאשם רגלית למסגד ומשם באמצעות האופנוע נמלט מהמקום.

5. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמה למתלונן חבלה חמורה המתבטאת בחתך עמוק באספקט דורסלי של אמת יד שמאל באורך של כ-15 ס"מ. המתלונן פונה תחילה למרכז רפואי מקומי, ולאחר מכן הובהל באמבולנס לבית החולים הלל יפה, שם תחת הרדמה מקומית בוצעו אקספלורציה וסגירת עור עם סיכות, הושמה חבישה סטרילית ובהמשך הותאם סד וורלי במנח יישור קל של שורש כף יד. המתלונן שהה באשפוז מיום האירוע (15.3.2023) ועד 19.3.2023 עם המלצה להמשך טיפול ריפוי בעיסוק לצורך שיפור תפקוד יד שמאל, טיפול בצלקת ושיפור עצמאות בתפקוד יום-יומי.

חוות הדעת הפסיכיאטרית ועמדת הצדדים לגביה

6. לתיק הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית מיום 27.4.2023 שנערכה על ידי הפסיכיאטר המחוזי ד"ר נוביצקי דמיטרי, אשר בדק את הנאשם במרכז לבריאות הנפש מעלה כרמל. בסיכום חוות הדעת נקבע כי הנאשם יכול לשאת באחריות על מעשיו מבחינה פסיכיאטרית, אך במצבו הנפשי הנוכחי הוא אינו יכול לעמוד לדין

וזקוק לטיפול במסגרת פסיכיאטרית סגורה.

7. בעקבות הגשת חוות הדעת הנ"ל, הודיעה המאשימה בדיון שהתקיים בפניי ביום 12.7.2023 כי היא מבקשת להורות על הפסקת ההליכים כנגד הנאשם, בהתאם לסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"), וליתן לגביו צו אשפוז על פי סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991 (להלן: "חוק טיפול בחולי נפש"). זאת, לתקופת המאסר המרבית הקבועה לצדה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה שיוחסה לנאשם בכתב האישום.

8. ב"כ הנאשם ציין כי לאחר ששוחח עם הנאשם, הלה סבור שאיננו חולה בכל מחלת נפש, וכי הוא מבקש לשאת בעונשו בדרך של מאסר בבית כלא ולא בבית חולים. לצד זאת, הוסיף הסנגור כי לבית המשפט עומדת הסמכות המלאה ליתן, על סמך חוות הדעת שהוגשה לתיק, צו אשפוז בהתאם לסעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, בלא כל קשר לעמדת הנאשם. ככל שיחליט לעשות כן, יתבקש בית המשפט לקבוע כי סעיף העבירה הרלוונטי איננו חבלה בכוונה מחמירה, כי אם חבלה בנסיבות מחמירות.

תמצית טענות הצדדים

9. בפתח דבריו, ציין ב"כ המאשימה כי חשוב להבהיר שעל פי חוות הדעת הפסיכיאטרית נמצא כי הנאשם אחראי למעשיו, אך אינו כשיר לעמוד לדין. מטעם זה בלבד עותרת המאשימה להפסיק את ההליכים נגדו, בהתאם לסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי. נאמר כי המחלוקת היחידה בין הצדדים נעוצה בסעיף החיקוק המתאים לעבירה אותה בצע הנאשם. בהקשר זה הפנה ב"כ המאשימה להלכה הפסוקה לפיה על מנת שבית המשפט ימיר את סעיף העבירה המיוחס לנאשם חולה הנפש, נדרש כי הנסיבות העובדתיות ילמדו באופן מובהק כי סעיף האישום שנבחר אינו מתאים. בענייננו, האירוע מבסס באופן מובהק עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, וכפסע היה בינו לבין עבירה של ניסיון רצח.

10. לביסוס עבירת החבלה שיוחסה לנאשם בכתב האישום, הפנתה המאשימה לעובדה כי הלה הצטייד בסכין מתקפלת שהוסתרה בכיס מעילו, והגיע אל מקום עבודתו של המתלונן על מנת ליישב, כביכול, את ההדורים בין הצדדים. במהלך השיחה הוא הוציא את הסכין, התקרב אל המתלונן וניסה לדקור אותו שלוש פעמים באזור הצוואר והחזה. מספר ניסיונות הדקירה כמו גם המיקום אליו כיוון הנאשם את הסכין, מבססים את העבירה של חבלה בכוונה מחמירה. בפעם הרביעית כאשר ניסה הנאשם לדקור את המתלונן בפלג גופו העליון, הרים הלה את ידו על מנת להגן על עצמו, שאז דקר אותו הנאשם דקירה עמוקה באמת יד שמאל. ב"כ המאשימה הפנה לפגיעה הפיזית שנגרמה למתלונן כפי שהיא משתקפת בתיעוד הרפואי שהוגש (ת/35). עוד הפנתה המאשימה לחומר הראיות שהוצג בפני בית המשפט, הכולל את הודעותיו של המתלונן, בהן תיאר את השתלשלות מעשה התקיפה וכן את הודעתו של עד הראיה.

11. בסיכומי של דבר, בקשה המאשימה את בית המשפט, כי בבואו לבחון את הראיות לכאורה, יאשר את

הוראת החיקוק שיוחסה לנאשם בכתב האישום וייקבע כי הלה ביצע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. כפועל יוצא מכך, התבקש בית המשפט להוציא לגבי הנאשם צו אשפוז לתקופת המאסר המרבית הקבועה לצדה של עבירה זו, העומדת על 20 שנים.

12. הסנגור חזר בפתח דבריו על בקשת הנאשם לשאת את עונשו בדרך של מאסר ולא באשפוז. נאמר כי הנאשם סבור כי הוא אחראי למעשיו וכי הוא כשיר לעמוד לדין ויוכל לשאת את עונשו, בגין העבירה המיוחסת לו, בדרך של מאסר בבית הכלא.

לצד זאת ציין ב"כ הנאשם כי הסמכות לקבוע באם נאשם כשיר אם לאו, הן מן הבחינה הדיונית והן מן הבחינה המהותית, נתונה לבית המשפט, ואינה נתונה לבחירתו של הנאשם.

13. לטענת ההגנה, מקריאת עובדות כתב האישום שאינן במחלוקת, ניתן להסיק באופן מובהק וחד משמעי כי לא מתקיימים יסודות העבירה החמורה המיוחסת לנאשם. מדובר בעבירה קיצונית בחומרתה שהעונש הקבוע בצדה זהה לעונש של ניסיון רצח. עוד נאמר כי היסוד הנפשי הקבוע בצדה של עבירה חמורה זו הוא של כוונה מיוחדת, במובן זה שמבצע העבירה התכוון לגרום לנפגע העבירה נכות או מום לצמיתות ברמה של כוונה מיוחדת ברמה מאוד גבוהה, ולא דווקא חבלה חמורה.

הסנגור הוסיף וציין כי אינו טוען כי מעשיו של הנאשם היו מעשה תקיפה רגיל של פגיעה בנסיבות מחמירות או גרימת חבלה, אלא מדובר בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שהעונש הקבוע בצדה עומד על 14 שנות מאסר. נאמר כי ברוב המקרים בהם נעשה שימוש בסכין ונגרם פצע חמור, מייחסת המאשימה לנאשמים עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות. העבירה החמורה יותר שמורה למקרים בהם עולה מחומר הראיות ראייה עצמאית נוספת, ממנה ניתן ללמוד על אותה כוונה מיוחדת של הנאשם לגרום לנפגע העבירה נכות או מום. העובדה שהנאשם ניסה שלוש פעמים לפגוע במתלונן באמצעות הסכין, אינה מלמדת בהכרח על התקיימותה של הכוונה המיוחדת הנדרשת.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

14. סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי מורה כי מקום שקבע בית המשפט כי נאשם אינו מסוגל לעמוד לדין, הוא יורה על הפסקת ההליכים המשפטיים נגדו.

סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש קובע כי אם נאשם הועמד לדין וסבר בית המשפט, אם על פי ראיות שהובאו לפניו מטעם אחד מבעלי הדין ואם על פי ראיות שהובאו לפניו מיוזמתו הוא, כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת היותו חולה, רשאי בית המשפט לצוות שהנאשם יאושפז בבית חולים או יקבל טיפול מרפאתי.

סעיף 15(א1) לחוק הנ"ל מורה כי בית המשפט לא ייתן צו לפי סעיף 15(א) אלא אם כן נוכח כי יש ראיות לכאורה כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום או שעשה עבירה אחרת המבוססת על אותן עובדות או על עובדות דומות לעובדות כתב האישום.

על פי סעיף 15(ד1) משך תקופת תוקפו של צו האשפוז ייקבע על פי העונש המרבי הקבוע לעבירה שיוחסה לנאשם, ומקום בו יוחסו לו עבירות אחדות, תיקבע תקופת תוקפו של הצו על פי תקופת המאסר הממושכת ביותר מבין תקופות המאסר הקבועות לאותן עבירות.

ראיות לכאורה לביצוע מעשה העבירה

15. תיאור השתלשלות אירוע התקיפה מושא כתב האישום, הובא בשתי הודעות שמסר המתלונן, האחת ניתנה יום למחרת האירוע, ביום 16.3.2023 בעוד המתלונן מאושפז בבית החולים (ת/9), והשניה מיום 19.3.2023 (ת/11). בהודעותיו חזר המתלונן על התיאור שפורט בכתב האישום. בנוסף, בתיק החקירה שהוצג בפני מצויה עדותו של עד הראיה יונס פאחורי (ת/15) המתאר את השלשלות האירוע ומציין באופן מפורש כי הנאשם ניסה לתקוף את המתלונן באמצעות הסכין בפלג גופו העליון שלוש פעמים, בעוד המתלונן מתגונן עם ידו מפני הפגיעות, עד שהנאשם דקר אותו בידו ופצע אותו.

גם הנאשם אישר בהודעתו הראשונה מיום 15.3.23 (ת/3) כי רב עם המתלונן, אך טען כי הם רבו בידיים. משנשאל כיצד נפצע המתלונן בידו השיב כי ייתכן ונפל על משהו חד, או מהפינה של התנור או מזכוכית. אלא שאופי הפגיעה שנגרמה למתלונן, כפי העולה מהתיעוד הרפואי והתצלומים שהוצגו בפניי, אינו מתיישב עם גרסתו של הנאשם.

16. לדעתי, חומר הראיות שהוצג, ובאופן ספציפי ההודעות אליהן הפניתי לעיל, מצביעים על קיומן של ראיות לכאורה, במשמעות סעיף 15(א1) לחוק טיפול בחולי נפש, כי הנאשם ביצע את המעשים שיוחסו לו בכתב האישום. יודגש כי בחינת הראיות לכאורה לצורך מתן צו אשפוז במקרה של נאשם שאינו כשיר לעמוד לדין, היא בחינה של הראיות לכאורה ליסוד העובדתי בלבד ולא לקיומו של היסוד הנפשי, שכן, בהתאם להלכה הפסוקה אדם הלוקה בנפשו אינו יכול לגבש את המחשבה הפלילית (ראו: ע"פ 3083/17 פלוני נ' מדינת ישראל (14.8.2018)).

סעיף החיקוק הרלוונטי

17. נקודת המוצא של הדיון היא כי בחירת סעיף העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום הינה פררוגטיבה השמורה למאשימה. התערבותו של בית המשפט בשיקול דעתה תיעשה במקרים חריגים וקיצוניים. לרשויות

התביעה, ככל רשות מנהלית, עומדת חזקת התקינות של המעשה המנהלי, וכפי שנאמר ברש"פ 2602/96 **סינגר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 237:

"אכן, בשלב זה, אין ברירה אלא 'לסמוך על הגינותם, מומחיותם, ניסיונם ושיקול דעתם הנאות של נציגי התביעה הכללית'. ההנחה כי נציגי התביעה נוהגים בהגינות במילוי החובה המוטלת עליהם בחוק, היא אבן יסוד של מערכת המשפט. היא מהווה ביטוי לכלל הרחב יותר, החל על כל המנהל הציבורי, הוא הכלל בדבר חזקת החוקיות, שלפי חזקה היא שרשות מנהלית פועלת כחוק. זוהי חזקה המבוססת על הניסיון המצטבר ועל צרכי המעשה. אי אפשר בלעדיה".

בית המשפט חזר על כך גם בפסיקה מאוחרת. כך, בע"פ 5300/20 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (09.07.2023) נאמר כי

"יתר על כן, נקבע זה מכבר כי על מנת שבית המשפט ימיר את סעיף העבירה המיוחס לנאשם-חולה-נפש - "נדרש כי הנסיבות העובדתיות ילמדו באופן מובהק כי סעיף האישום הנבחר איננו מתאים להפסקת ההליכים" (עניין פלוגי, בפסקה 13). ניכר כי נסיבות ענייננו אינן צולחות משוכה גבוהה זו, משההתרחשות העובדתית מלמדת היטב על ראיות לכאורה לביצוע עבירת ניסיון לרצח".

18. לא מצאתי כי בענייננו מתקיימות אותן נסיבות חריגות המצדיקות התערבות בשיקול דעתה של המאשימה.

ההבדל העיקרי בין עבירת אלימות שיוחסה לנאשם בכתב האישום - חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, לבין העבירה עליה מצביעה ההגנה - חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335 לחוק העונשין, הוא בעיקר ביסוד הנפשי. בעוד היסוד הנפשי בעבירה לפי סעיף 329 הוא כוונה להטיל אדם נכות או מום, הרי היסוד הנפשי בעבירה לפי סעיפים 333 + 335 הוא מחשבה פלילית ללא צורך בכוונה. אלא שכפי שנאמר קודם, כאשר מדובר בנאשם שהוא חולה נפש, היסוד הנפשי אינו נבחן אלא רק היסוד הפיזי. לפיכך, יש לקבוע אם המעשה שנעשה מתאים בטבעו לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה או לעבירת אלימות קלה יותר.

19. בענייננו, קיימות מספר נסיבות המובילות למסקנה כי המעשה בטבעו מתאים לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. דבר ראשון, העובדה שהנאשם הצטייד מבעוד מועד בסכין אותה הסתיר בכיס מעילו, הגיע למקום עבודתו של המתלונן ופעל בעורמה על מנת לגרום לו להפסיק את עבודתו ולדבר עמו. דבר שני, העובדה שלתקיפה שלוחת הרסן של הנאשם לא קדמה כל התגרות מיידית מצד המתלונן. הנאשם לא פעל מתוך הגנה או תגובה להתקפה שבאה מצדו של המתלונן, אלא שלף את הסכין באופן מפתיע והחל לתקוף באמצעותה את המתלונן. דבר שלישי, המיקום בגופו של המתלונן אליו כיוון הנאשם את פגיעותיו - אזור

הצוואר והחזה - מלמד יותר מכל על כוונה ברורה לפגוע במתלונן ולהטיל בו מום או נכות. מדובר באזורים חיוניים בגוף שהפגיעה בהם מסכנת חיים ועלולה היתה חלילה להוביל למותו של המתלונן אילו הצליח הנאשם לבצע את זממו. ודוקו לצורך העבירה של חבלה בכוונה מחמירה די בניסיון לפגוע באמצעות סכין בקורבן העבירה כדי לגרום לו נכות, מום או חבלה חמורה ואין הכרח שחבלה כאמור תגרום את המום או הנכות בפועל.

ב"כ הנאשם נסמך על פסק הדין שניתן בת"פ (מחוזי י-ם) 20548-07-20 **מדינת ישראל נ' א.א.** (21.10.2020) שגם בו נתגלעה מחלוקת לגבי סעיף החיקוק המתאים למעשה העבירה. באותו מקרה הגיע בית המשפט למסקנה כי העבירה שנעברה, על פי אופייה, אינה חבלה בכוונה מחמירה אלא חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. אל שעובדות האירוע שעמד בבסיס כתב האישום באותו מקרה שונות מענייננו. באותו מקרה מדובר היה במי ששפך שתי כוסות מים רותחים אותן מילא מתוך מיחם שהיה מצוי בקרבת מקום, על פניו, חזהו ובטנו של קורבן העבירה. המתלונן תקף את הנאשם ובתגובה לכך הפיל הנאשם את המתלונן על הרצפה ודקר אותו דקירה אחת מעל לברך. ההבדל המהותי בין אותן נסיבות לענייננו הוא מיקום הפגיעה בקורבן העבירה. בעוד שכאן ניסה הנאשם לדקור את המתלונן בחזה ובצוואר, בפסק הדין אליו הפנתה ההגנה דקר הנאשם את המתלונן מעל לברך. בנוסף, מעשה הדקירה באותו מקרה היה אחר ששני הצדדים תקפו זה את זה, מה שלא התרחש בענייננו. במקרה דכאן, על פי עובדות כתב האישום, שלף הנאשם את הסכין, ללא כל התגרות פיזית מצד המתלונן, וניסה לדקור אותו שלוש פעמים באזור הצוואר והחזה.

20. נוכח מקבץ האמור, יש בנתונים שפורטו לעיל המעוגנים היטב בחומר החקירה שהוצג בפניי כדי להוביל למסקנה כי קיימת בתיק תשתית ראייתית לכאורית להוכחת העבירה של חבלה בכוונה מחמירה שיוחסה לנאשם. עוד מצאתי כי קיימות בתיק ראיות לכאורה להוכחת יתר העבירות הקלות יותר שיוחסו לנאשם, שדומה כי קיומן אינו שנוי כלל במחלוקת.

סוף דבר

21. תקופת המאסר המרבית הקבועה בצדה של העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, שהיא החמורה מבין העבירות שיוחסו לנאשם, עומדת על 20 שנות מאסר. זוהי תקופת האשפוז או הטיפול המרפאתי המרבית שתקבע לגבי הנאשם. יחד עם זאת, תקופת האשפוז אליה מתייחס סעיף 15(ד1) לחוק טיפול בחולי נפש מהווה תקרה שמציב בית המשפט לוועדה הפסיכיאטרית, הקובעת את תקופת האשפוז בפועל. צו אשפוז לתקופה של עד 20 שנה אין משמעו שזו בהכרח תהא תקופת האשפוז בפועל של הנאשם. הוועדה הפסיכיאטרית מחויבת לערוך דיון בעניינו של כל נאשם המאושפז בצו שיפוטי, אחת לששה חודשים לפחות, בהתאם לסעיף 28(א) לחוק טיפול בחולי נפש. בנסגרת אותו דיון, מוסמכת הוועדה להורות על שחרורו של הנאשם אם מצאה כי אין עוד הצדקה להמשך אשפוזו נוכח מצבו הנפשי ונוכח מידת המסוכנות הנשקפת ממנו, בשים לב למצבו הנפשי כאמור בסעיף 28(ב1) לחוק טיפול בחולי נפש.

22. סיכומי של דבר, אני מורה על הפסקת ההליכים כנגד הנאשם בתיק זה, בהתאם לסעיף 170(א) לחוק

סדר הדין הפלילי, מאחר והנאשם אינו כשיר לעמוד לדין, כעולה מחוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי שהוצגה פניי.

מתוקף סמכותי לפי סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, ניתן בזאת צו אשפוז לגבי הנאשם, וזאת לתקופה מרבית של 20 שנים ממועד אשפוזו, שהיא תקופת המאסר המרבית הקבועה בצדה של העבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1), היא העבירה החמורה ביותר שיוחסה לו.

אני ממנה בזאת את הסנגוריה הציבורית על מנת שתייצג את הנאשם בהליכים בפני הוועדה הפסיכיאטרית שיתקיימו בעניינו מעת לעת.

זכות ערעור לבי המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ב חשוון תשפ"ד, 06 נובמבר 2023, במעמד הנוכחים.